

рѣчта му на опълчението и множеството народъ по Български. Свършека на генераловата рѣчъ се посрѣщна съ грѣмогласното „ура“.

Радостта на опълченцитѣ и на Търновчани не може да се опише. Та имаше и защо да се радватъ! Старата Българска столица цѣли четири и половина вѣка не бѣше виждала български войникъ, нито българско знаме да се развѣва. Четири и половина вѣка тукъ владѣеше мракъ. Тукъ господаруваха нашитѣ крѣвни врагове, които жестоко сж мѣчили поробенитѣ отъ тѣхъ Българи, оплакваючи загубената си свобода, падналото величие на нейнитѣ царе и блѣскавото минало на своя народъ.

И чие сърдце не би затупало тъй силно, като глѣдаше, че българското знаме се развѣва въ старата българска столица!!

Повтарямъ, имаше защо да тържествуватъ Търновчани — и тѣ, наистина, дадоха пълна воля на развълнуванитѣ си, отъ избитъкъ на щастие, чувства.

Тѣ въ възбудено състояние тичаха на горѣ на долу, смѣсваха се съ стрѣлцитѣ и опълченцитѣ, прѣгръщаха ги, благодаряха имъ за освобождението. Думитѣ „освободихме се, свободна България, нѣма вече Турция, Царь Освободителъ“, се чуваха на всѣка крачка.

Слѣдъ молебена опълчението поведоха прѣзъ Турската махала по една тѣсна, крива и съ съмнителна чистота улица. Минахме прѣзъ единъ дървенъ мостъ на отерѣшния — дѣсния брѣгъ на Янтра и се спряхме на бивуакъ на юго-истокъ отъ града на една поляна.

27 Юний. Тоя день бѣше извънрѣдно горѣщъ. Опълченцитѣ се бѣха прикрили отъ палящитѣ слънчеви лъчи подъ походнитѣ си палатки, като бѣха повдигнали платницата отъ входа и противоположната страна за провѣтриване. — Но въ въздуха ни най-малка струя вѣтрецъ. Страшенъ задухъ!

Въ конака имаше молебенъ. Негово прѣподобие Н. освѣти едно знаме, което бѣше дадено на 4-та дружина. Това знаме, казваха, било ошито отъ Търновската гражданка Вангели — въ най-страшното за Бъл-